

U prošlom smo broju upozorili na činjenicu kako smo mi ljudi međusobno povezani daleko više nego što obično mislimo. Kako zapravo uopće ne postoji onaj: Ne tiče me se. - koji tako često čujemo. To je vrlo jednostavna istina; toliko jednostavna da je može dijelom ilustrirati i ova mala

BASNA O JEDNOM MIŠU

Jednog je dana miš kroz pukotinu na zidu gledao farmera i njegovu ženu kako otvaraju neki paket.

Kakvu hranu bi to moglo sadržavati? - pitao se. Ali kad je otkrio da je u kutiji bila mišolovka, bio je užasnut.

Trčeći kroz dvorište farme upozoravao je ostale vičući: "U kući je mišolovka! U kući je mišolovka!"

Kokoš, kvocajući i čeprkajući, podigne malo glavu i kaže: "Gospodine Miš, to je ozbiljan problem za tebe, ali nema baš nikakve veze sa mnom. Ja se zbog toga ne želim uzrujavati."

Miš se okrene prasetu i vikne: "Mišolovka je u kući! Mišolovka je u kući!"

Prase je pokazalo malo suosjećanja, ali reče: "Vrlo mi je žao, gospodine Miš, ali ja tu ne mogu ništa osim moliti. Budi siguran da si u mojim molitvama."

Miš tada krene prema kravi: "Mišolovka je u kući! Mišolovka je u kući!"

Krava se lijeno obazre: "Oh, gospodine Miš, žao mi te, ali s mog nosa neće otpasti koža zbog te mišolovke."

Tako se miš odbijen, pognute glave, vratio u kuću kako bi se sam suočio s farmerovom mišolovkom.

Te noći začuo se čudan zvuk u kući - kao kad mišolovka uhvati svoj plijen.

Farmerova je žena požurila vidjeti što se uhvatilo. U mraku nije vidjela da je mišolovka uhvatila rep otrovne zmije. Zmija ju je ugrizla. Farmer ju je brzo odvezao u bolnicu, no kući se vratila s vrućicom.

Vrućica liječila svježom kokošjom juhom, pa je farmer odmah zaklao kokoš.

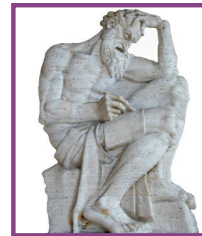
Ali bolest njegove žene nije jenjavala. Došli su je posjetiti prijatelji i susjedi. Da bi ih pogostio, farmer je izmesario prase.

No farmerova se žena, nažalost, nije oporavila. Umrla je.

Došlo je toliko ljudi na njen sprovod, da je farmer morao zaklati i kravu kako bi osigurao dovoljno mesa da ih sve nahrani.

A Miš je to sve gledao s velikom tugom u srcu kroz svoju pukotinu na zidu.

Zato, kad idući put čuješ da se netko suočio s nekim problemom i misliš da te se to ne tiče, sjeti se: kad je jedan od nas ugrožen, svi smo u opasnosti. Jer svi smo umješani u to putovanje koje se zove "život".

SVETO IME

župni bilten - RISIKA

IV. NEDJ. KORIZME - 03.04.2011.

Broj: 14(201)

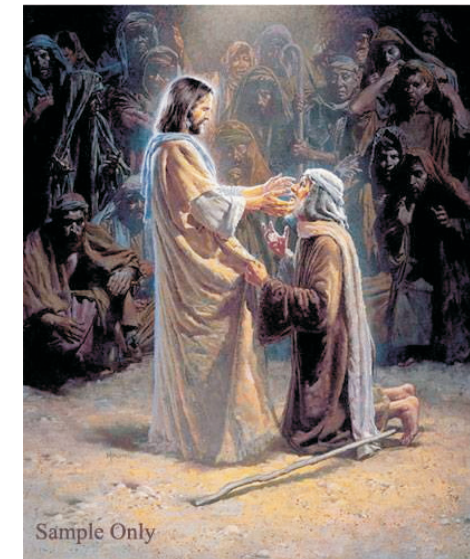

Isus... načini kal, pa mu kalom premaža oči...

"Idi, operi se u ribnjaku Siloam!"

Današnje
evanđelje
(Iv 9, 1-41)

Ribnjak Siloam danas

"Ti vjeruješ u Sina čovječjega?"

"Vjerujem".

I baci se ničice pred nj.

TRPLJENJE prokletstvo ili šansa (2)

Kristov 'zahvat' u trpljenje

S dolaskom Sina Božjega na ovaj svijet u čovječanstvu se pokrenulo nešto «novo», nešto, što je prije bilo nezamislivo, a nezamislivo je i danas svuda gdje se još nije «osjetio» njegov dolazak. Zemlja je u duhovnom smislu krenula jednom drugom putanjom na čijem je kraju sada bilo svijetlo umjesto prijašnje tame.

U ovom nas razmišljanju zanima, što se tada dogodilo s ljudskom patnjom, što je Sin Božji s njom učinio. U traženju odgovora na to pitanje možemo krenuti 700 godina prije Kristova rođenja, od proroka Izaije koji je nadahnut Božjim Duhom u viziji o njemu, Slugi Jahvinu, zapisao:

«Prezren bješe, odbačen od ljudi, čovjek boli, vičan patnjama, od kog svatko lice otklanja, prezren bješe, odvrnut. A on je naše bolesti ponio, naše je boli na se uzeo, dok smo mi držali da ga Bog bije i ponižava. Za naše grijehе probodoše njega, za općine naše njega satriješe. Na njega pade kazna - radi našeg mira, njegove nas rane iscijeliše». (Iz 53, 3-5)

Obratimo posebno pažnju na riječi «on je naše bolesti ponio, naše je boli na se uzeo... njegove nas rane iscijeliše».

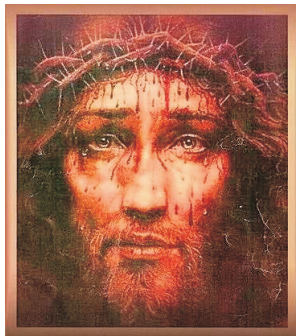
Kako te riječi razumjeti?

Čini se da u današnjih kršćana te riječi, a i neke druge sličnog sadržaja, unose nemalu zabunu. Ako je On «naše boli na se uzeo», zašto je patnja još uvijek naš vjerni pratilac?

Nekoliko stvari trebamo ovdje jasno razlučiti da bismo izbjegli moguće zabune i nesporazume.

Promjena ili obnova?

Prije svega treba shvatiti da Krist nije došao promijeniti pojavnost ovoga svijeta pa ni ljudske naravi kakvu je «zatekao», uključujući tu i trpljenje kao jedan njezin trajno prateći fenomen. On to nije došao promijeniti nego obnoviti. Njegovo djelovanje nije se dogodilo kao zahvat izvana, nego iznutra. I on je to učinio na način kako je samo on to mogao. Crkva će, diveći se tom božanskom zahvatu u ljudsku prirodu, u zornoj molitvi jedne božićne mise reći: «Bože, ti si čovjeka čudesno saznao, a još čudasnije obnovio...». Treba znati i to da nije tom obnovom zahvaćen samo čovjek nego je obuhvaćeno sve stvorenje, cijeli svemir – jer je sve stvorenje i ranjeno čovjekovim grijehom. Krist je spasitelj, otkupitelj, obnovitelj (kako god hoćete...) na taj način što je podmetnuo svoja leđa pod teret koji pritišće čitavo čovječanstvo, sav svijet, pod teret grijeha i svega onoga što iz grijeha proizlazi, a tu je svakako (kako smo ranije vidjeli) i svekolika patnja. Svakome može biti jasno da je, ako je to doista i u punom smislu htio učiniti, morao i sam trpjeti. I to trpjeti patnju kojoj domet ni naše ljudsko oko, ni naš um ne može doseći. U toj optici drugoga puta nije ni bilo. Svaki drugi način kako bi Bog u ovoj problematici mogao intervenirati (a po sebi bi mogao, ta Bog je!), izgledao bi u usporedbi s ovim kao igrarija. Isus međutim nije htio ići «naokolo», išao je kroz sredinu, «kroz srce» problema, može se reći «navukavši ga» na sebe.

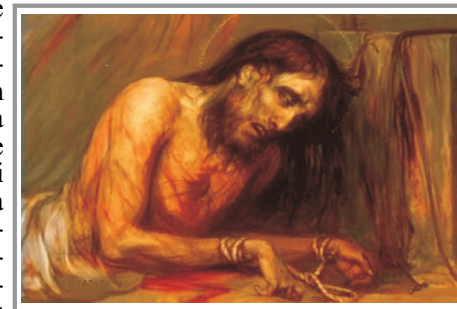
To znači ono Izaijino «On je naše bolesti ponio, naše je boli na se uzeo...».

Treba imati u vidu još jednu temeljnu istinu, a to je, da se čovjek sam iz svoje bijede nikako nije mogao i ne može «iskupiti», jer bi to značilo da bi on samoga sebe mogao uhvatiti za vrat i izvuci iz rupe u koju je pao. Čovjek se, da se poslužim usporedbom, može u toj rupi samo premještati i time možda postići da ga nešto trenutno manje žulja, ali ništa više. Da ga izvadi van, da ga digne, trebao je doći netko drugi, netko veći od njega!

Paradoksalni obrat

Način kako se to događa, obrat koji se ovdje zbiva paradoksalne je naravi i nije ga lako riječima objasniti. Jer 'stvari' prestaju biti ono što jesu, pred naše oči izranja jedna radikalna 'novost'.

Neshvatljivo je, ali istinito, da je Krist prihvatio trpjeti u svakome čovjeku i tako preobraziti njegovo trpljenje primivši ga na se. Samo je jedan motiv za to mogao postojati: njegova neizmjerljiva ljubav prema baš svakome čovjeku. U njegovoj muci, križu, smrti ... sažeto je sve to. Dakako da onda moje trpljenje koje je On na se uzeo više nije isto kakvo je bilo prije. Paradoksalni obrat koji se dogodio s njegovom smrću, da je naime svojom smrću pobijedio smrt, da je ona bila samo 'predvorje' uskrsnuća, novog života, događa se i u svakom čovjeku. Ovo trpljenje više nije i ne može biti «prokletstvo», iako fenomenološki ostaje isto, ono mjesto negativnog dobiva pozitivan predznak. Uz to ne treba zaboraviti da je trpljenje samo dio svega što Krist obnavlja, jer isto što se događa s trpljenjem, događa se sa svime u našem životu što doživljavamo kao negativno (izuzev grijeha!): neuspjesi, padovi, promašaji svake vrste... sve je to u Kristu obnovljeno. Sve, baš sve što se nama i s nama događa, ako je i dok je u Krista ugrađeno nije i ne može biti naš "minus". U Njemu i po Njemu postaje «vrijednost» koja se ugrađuje u stvaranje «novoga svijeta». – Zato treba reći da je kršćanin najprije "novi čovjek" i kao takav dio novoga svijeta koji se polako "u mukama rađa" (cfr Rim 8, 22). Odatle njemu izvire najjača motivacija kao i nezaobilazna obveza da se trudi biti i "dobar čovjek".

Sve se to međutim ne događa nikakvim automatizmom. Već ranije spomenuta istina da Bog nikada ne dira u čovjekovu slobodu nije ovdje ni za dlaku umanjena. Što više, još je jače naglašena. Spomenuta «prekvalifikacija» trpljenja ne može se dogoditi dok god čovjek slobodno ne prihvati u svom trpljenju biti s Kristom na križu; drugim riječima, dok ne dozvoli da Krist uzme njegovu patnju i preobrazi je. Nema više «prokletstva» jer je Krist prihvatio «biti prokletstvom za nas» (cfr. Gal 3,13). Ipak, nemojmo zaboraviti: nema automatizma! Bog poštuje čovjeka do kraja pa mu i ovdje ostavlja potpunu slobodu. Svoje «prokletstvo» čovjek može slobodno zadržati, ali može i prihvatiti pruženu mu «šansu», koja je ponuđena svakome od nas. Jer, kolikogod da je Kristovom mukom i smrću zadaća spasenja savršeno ispunjena, svakome je ostavljeno da se u taj proces «rađanja novoga svijeta» (cfr. Rim 8, 22-25) sam uključi ili ne uključi, kako hoće. Sv. Pavao će to za sebe vrlo jasno reći: «Radujem se sada dok trpim za vas i u svom tijelu dopunjam što nedostaje mukama Kristovim za Tijelo njegovo, za Crkvu.» (Kol 1, 24).

Nastavlja se